

► Moeder schrijft liefdevol kinderboek: 'buiten-jezelf-doding' is een ongeluk

En dan gaat het plotseling heel erg mis in papa's hoofd

Miranda van der Vegt verloor haar man door - wat ze noemt - een 'buiten-jezelf-doding'. Over deze vorm van zelfdoding schreef ze een kinderboek. Om uit te leggen wat eigenlijk niet uitlegbaar is.

Tonny van der Mee
Utrecht

De omslag en titel ademen de vrolijkheid van ieder ander kinderboek. Maar in het hart van *Twinkel en de Wemelwolk* is de pagina zwart. De vrolijke vogel Twinkel raakt plotseling gevangen in een wolk die om hem heen kronkelt en wemelt, en steeds groter wordt.

Het verhaal van de twee gele geluksvogeltjes Twinkel en Fladder en hun donzige kuikentjes Tittel en Tuut is het verhaal van Miranda van der Vegt (40) en haar gezin. Ruim 6 jaar geleden maakte zo'n 'wemelwolk' een eind aan het leven van haar man Ronald.

Hun dochters Maxime (8) en Linde (6) waren toen te jong om het te begrijpen. Toch vertelde Miranda vanaf het begin dat papa een 'ongeluk' in zijn hoofd heeft gehad. „Met dit boek wil ik namens hem vertellen wat er is gebeurd. Om een juist beeld te schetsen. Er is plotseling iets misgegaan in zijn hersenen. Daar kon hij niks aan doen.”

▼▲ **Dochter Maxime maakte de tekeningen in het boek Twinkel en de Wemelwolk. Dochter Linde vindt de tekening van Twinkel in het grote hart het mooiste. Moeder Miranda van der Vegt: 'Ik wil het verhaal in kindertaal uitleggen, luchtig maar eerlijk. Dat maakt het begrijpelijker, ook voor volwassenen.'**

FOTOS ERIK VAN T'WOUD

Ze liep al langer met het idee om een boekje te schrijven voor kinderen die te maken hebben gehad met zelfdoding. Twinkel heeft een positieve lading, zoals Ronald altijd was met zijn vrolijke ogen en kuiltjes in de wangen.

„Ik probeer het onderwerp niet zo dreigend te maken. Ik wilde het verhaal in kindertaal uitleggen, luchtig maar eerlijk. Dat maakt het begrijpelijker, ook voor volwassenen. Het boek kan aanknopingspunten bieden om je eigen verhaal te vormen rond wat er is gebeurd.”

Miranda en haar man waren al zo'n 13 jaar samen. Ze hadden beiden een mooie baan, maar namen ook tijd voor ontwikkelingswerk in Ghana, een fietstocht door Zuid-Amerika en verbouwden een huis in de Ardennen.

Ze stonden op het punt om naar Milaan te verhuizen, omdat Ronald daar een nieuwe baan kreeg. „Hij had er veel zin in, maar de laatste weken zag hij er meer tegenop. Ik had mijn baan al opgezegd. Hij vond het een grote verantwoordelijkheid om zijn gezin mee te nemen naar het buitenland.”

Positief

Eén keer eerder, tijdens hun verblijf in Ghana, was hij in een psychose geraakt door malariapillen. Maar nooit waren er signalen dat

hij ongelukkig was. „Ronald was iemand die positief was en veel interesses had,” vertelt Miranda. „Hij had gewoon rust nodig. We hadden al een vakantie ingepland. Ik weet dat hij niet dood wilde. Hij hield juist van het leven en zat nog vol plannen. Ik ben ook nooit boos op hem geweest.” Miranda is altijd open geweest over zijn zelfdoding. Maar ze vindt het lastig dat mensen ervan uitgaan dat hij depressief was. Dat ze denken dat het een weloverwogen besluit was en dat hij nu rust zou hebben gevonden. „Als ik het aan anderen uitleg, voelt het bijna alsof ik me moet verontschuldigen,” zegt ze.

„Mijn man was niet al jaren ziek. Het was geen egoïstische wanhoopsdaad, maar een vlaag van verstandsverbijstering. Een impulsieve daad door kortsluiting in de hersenen. In die ene milliseconde was hij niet meer op deze wereld, maar ver buiten zichzelf. Daarom noem ik het een buiten-jezelf-doding.”

Zo staat het ook in haar boek.

Twinkel ziet, eenmaal ge-

vangen in die wemelwolk, de gekleurde wereld niet meer, maar enkel bliksemschichten waardoor hij in de war raakt. Hij roept dat hij eruit wil, maar hij kan niet wegvliegen omdat zijn vleugels vastgeplakt zitten.

Erkenning

Miranda wil dat er meer erkenning komt voor deze vorm van zelfdoding, die anders is dan die van iemand die al jaren depressief is.

„Ik zou het fijn vinden als de term 'buiten-jezelf-doding' meer gangbaar wordt. Ik hoop dat dit kinderboek voor anderen de aanzet is om samen in gesprek te gaan.”

Miranda wilde dat de tekeningen gemaakt werden door iemand die dichtbij het gezin stond. Ze vond in dochter Maxime de beste illustrator die ze zich kon wensen.

Ze las het verhaal bladzijde voor bladzijde voor. Daarna maakte Maxime de tekeningen, die volwassen ogen maar - zoals psycholoog Martine Delfos zegt - getekend zijn 'met de tederheid en het emotierijke van een kind'.

Miranda: „Voor Linde is het nog een lastig onderwerp. Maar voor Maxime hoort dit erbij. Ze hebben geen herinnering aan hun vader omdat ze nog zo jong waren toen het gebeurde. Dat vind ik jammer.”

Maxime vindt haar tekening waarop Twinkel uiteindelijk dood op de grond ligt het meest ontroerend, zegt ze. Linde vindt de slotpagina het mooiste. Een groot hart met een vrolijke Twinkel. Omdat Fladder, Tittel en Tuut nog lang en gelukkig leefden, met Twinkel voor altijd in hun hart.

Twinkel en de Wemelwolk,
Miranda van der Vegt,
www.twinkelboekje.nl

